

Sygn. akt II K 207/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2018 roku

Sąd Rejonowy w Limanowej II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Kulig

Protokolant: st. sekr. sąd. Wioletta Długosz

w obecności oskarżyciela: ///

po rozpoznaniu dnia 27.02.2018r. i 22.05.2018r.

w sprawie: **S. I.**

córki M. i M. z d. K.

ur. (...) w L.

oskarżonej o to, że:

w dniu 10 kwietnia 2017 roku w miejscowości T. rejonu (...) kierując samochodem osobowym marki P. (...) numerze rejestracyjnym (...) naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że na skrzyżowaniu nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu poruszającemu się motocyklowi marki H. o numerze rejestracyjnym (...) kierowanym przez J. S., w następstwie czego nieumyślnie spowodowała wypadek, w którym wymieniony pokrzywdzony odniósł obrażenia ciała w postaci złamania nasady i przynasady dalszej kości promieniowej prawej z przemieszczeniem i złamania przynasady dalszej kości łokciowej prawej, które to obrażenia naruszyły czynności ciała na okres dłuższy niż siedem dni określony w art. 157 § 1 kk;

to jest o przestępstwo z art. 177 § 1 kk

I. Uznaje oskarżoną **S. I.** za winną popełnienia czynu zarzucanego jej w akcie oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 177 § 1 kk i za to na mocy art. 177 § 1 kk przy zastosowaniu art. 37a kk wymierza jej karę 3 (trzech) miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 24 (dwudziestu czterech) godzin w stosunku miesięcznym,

II. Na mocy art. 46 § 2 kk orzeka wobec oskarżonej S. I. nawiązkę w kwocie 1.000 zł (jednego tysiąca złotych), na rzecz pokrzywdzonego J. S.,

III. Na zasadzie art. 627 kpk zasądza od oskarżonej S. I. na rzecz oskarżyciela posiłkowego J. S. kwotę 864 zł (ośmiuset sześćdziesięciu czterech złotych), tytułem poniesionych kosztów pomocy prawnej

IV. Na zasadzie art. 627 kpk i art. 624 § 1 kpk zasądza od oskarżonej S. I. na rzecz Skarbu Państwa tytułem wydatków kwotę 1.406,86 zł (jednego tysiąca czterystu sześciu 86/100 złotych), zwalniając ją od ponoszenia opłaty.

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 22 maja 2018 roku

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 kwietnia 2017 roku, około godziny 17:00, w miejscowości T. rejonu (...), oskarżona S. I. kierowała pojazdem marki P. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Oskarżona poruszała się drogą powiatową od strony miejscowości P. w kierunku miejscowości T.. Wraz z wymienioną, na przednim siedzeniu pasażera jechała jej siostra K. I..

/dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonej k. 31-32, 98-99, zeznania świadka K. I. k. 16-17, 100-101/

W tym samym czasie, z miejscowości T. w kierunku miejscowości P., drogą powiatową z pierwszeństwem przejazdu - motocyklem marki H. o nr rej. (...), poruszał się pokrzywdzony J. S..

/dowód: zeznania pokrzywdzonego J. S. k. 19-20, 99-100/

Dojeżdżając do skrzyżowania z drogą powiatową relacji T. – P., oznaczonego znakiem A-7, zamierzając skręcić w lewo, oskarżona zwolniła do prędkości około 12 km/h, włączyła lewy kierunkowskaz i nie ustępując pierwszeństwa przejazdu prawidłowo jadącemu pokrzywdzonemu J. S., który znajdował się wówczas w odległości około 22 metrów od tego skrzyżowania, wjechała na drogę powiatową blokując przejazd J. S.. Pokrzywdzony poruszał się z wówczas z dozwoloną administracyjnie w tym miejscu i bezpieczną prędkością około 54 km/h. Wymieniony zaskoczony manewrem oskarżonej i widząc, że cała szerokość pasa ruchu, którym się poruszał jest zablokowana, zaczął hamować. Manewr ten z uwagi na zbyt krótką drogę hamowania okazał się nieskuteczny, wskutek czego pokrzywdzony uderzył swoim motocyklem w przednie lewe koło samochodu oskarżonej.

/dowód: zeznania J. S. k. 19-20, 99-100, częściowo wyjaśnienia oskarżonej S. I. k. 31-32, 98-99, częściowo zeznania świadka K. I. k. 16-17, 100-101, zeznania M. B. k. 14, 100, szkic miejsca zdarzenia, k. 89, protokół oględzin miejsca zdarzenia, k. 5-6, opinia biegłego ds. ruchu drogowego i mechaniki pojazdów k. 107-145, materiał poglądowy k. 90-91/

W czasie zdarzenia panowały dobre warunki atmosferyczne. Nie było opadów, mgły lub innych czynników ograniczających widoczność. Jezdnia była sucha. Świeciło słońce. Administracyjne ograniczenie prędkości w miejscu, gdzie doszło do zdarzenia wynosi 60 km/h.

/dowód: zeznania J. S. k. 19-20, 99-100, częściowo wyjaśnienia oskarżonej k. 31-32, 98-99, częściowo zeznania świadka K. I. k. 16-17, 100-101, zeznania M. B. k. 14, 100/

W chwili wypadku zarówno kierujący pojazdem marki H. – J. S., jak i kierująca samochodem osobowym marki P. (...) – S. I., nie znajdowali się pod wpływem alkoholu.

/dowód: protokoły z przebiegu badań na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu k. 3-4/

W samochodzie oskarżonej zostały uszkodzone m.in. lewe przednie drzwi, lewy przedni błotnik, felga lewego przedniego koła. Natomiast w motocyklu pokrzywdzonego uszkodzony został m.in. przedni reflektor, lewe lusterko, przedni błotnik i przednie koło.

/dowód: protokoły oględzin pojazdów k. 7-8, 9-10/

W wyniku zdarzenia kierujący motocyklem – J. S. doznał obrażeń ciała w postaci złamania nasady i przynasady dalszej kości promieniowej prawej z przemieszczeniem oraz złamania przynasady dalszej kości łokciowej prawej, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jęgo ciała na okres powyżej dni 7-dmii.

/dowód: opinia biegłego lekarza k. 24 /

Oskarżona ma 21 lat, nie pracuje i pozostaje na utrzymaniu rodziców. Nie była uprzednio karana za przestępstwa ani za wykroczenia. Nie figuruje w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego.

/dowód: oświadczenie oskarżonej k. 31-32, 98 informacja o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego k. 33, informacja o karalności k. 34, 66 /

Oskarżona słuchana w postępowaniu przygotowawczym przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła, iż w dniu 10 kwietnia 2017 roku około godziny 17: 00 poruszała się samochodem osobowym marki P. (...) drogą powiatową od strony miejscowości P. w kierunku miejscowości T. i dojeżdżając do skrzyżowania z drogą powiatową relacji T.-P. zatrzymała swój samochód przed skrzyżowaniem. Upewniła się, czy bezpiecznie może skręcić w lewo, na drogę w kierunku miejscowości T.. Po upewnieniu się, że może manewr ten wykonać bezpiecznie włączyła lewy kierunkowskaz i wjechała na drogę powiatową relacji T.-P.. Podała, że nie wie dlaczego nie zauważyła jadącego motocyklisty i nie jest w stanie wyjaśnić, dlaczego doszło do wypadku, wyrażając przy tym skruchę oraz wnosząc o warunkowe umorzenie postępowania karnego.

W postępowaniu przed sądem nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu, wskazując, iż dojeżdżając do skrzyżowania upewniła się, rozglądając się w prawo i w lewo, czy może bezpiecznie wjechać na drogę główną. Wjeżdżając na skrzyżowanie z drogi podporządkowanej, nie zauważyła żadnego pojazdu, który nadjeżdżałby z lewej strony. Wskazała, iż w odległości około 100 metrów od skrzyżowania znajduje się zakręt w prawą stronę. Motocykl, który nadjechał z lewej strony zauważyła dopiero wówczas, kiedy jej samochód był usytuowany częściowo na prawym i częściowo na lewym pasie drogi głównej i kiedy znajdował się on w odległości około 50 metrów od jej pojazdu. Próbowала zjechać maksymalnie na prawy pas, jednak doszło do zderzenia, które miało miejsce na jej prawym pasie ruchu. Kierujący motocyklem wjechał w przednie, lewe koło jej samochodu. Jak podała – jej zdaniem kierujący motocyklem ”mógł wyminąć się z nią lub ominąć ją”, gdyby kontynuował jazdę swoim pasem ruchu. Po zderzeniu - motocyklista przemieścił się na dach jej pojazdu. Po odczytaniu wyjaśnień z postępowania przygotowawczego oświadczyła, że podtrzymuje je w całości, natomiast odnosząc się do sformułowania, z którego wynika, że nie zauważyła jadącego motocyklisty – podała, iż nie jest ono poprawne, gdyż motocyklistę zauważyła dopiero wówczas, kiedy była na skrzyżowaniu w odległości około 50 m od skrzyżowania. Odpowiadając na pytania podała, iż jej pojazd w momencie uderzenia nie poruszał się. W momencie uderzenia większa część jej pojazdu znajdowała się na jej prawym pasie ruchu. Uszkodzone zostały lewe przednie drzwi, gdyż motocykl oparł się o nie. Zdaniem wymienionej pokrzywdzonej poruszał się z prędkością większą niż dopuszczalna w tamtym miejscu i wynosiła ona około 90-100 km/h. Sprecyzowała nadto, iż wyjaśniając poprzednio, że nie widziała motocyklisty miała na myśli okoliczność, iż nie widziała go wjeżdżając na skrzyżowanie. Przed skrzyżowaniem pokonywała przejazd kolejowy, lecz nie wie w jakiej jest on odległości. Przed skrzyżowaniem był usytuowany znak „ustąp pierwszeństwa przejazdu”, lecz nie ma tam znaku „stop”.

/dowód: wyjaśnienia oskarżonej S. I. k. 31-32, 98-99 /

Wyjaśnieniom S. I. sąd dał wiarę jedynie częściowo. Jako wiarygodną uznał sąd tą część jej wyjaśnień, w których podawała, że w dniu 10 kwietnia 2017 roku poruszała się samochodem osobowym marki P. (...) drogą powiatową od strony miejscowości P. w kierunku miejscowości T.. Nie dał natomiast wiary wyjaśnieniom wymienionej w których twierdziła, iż wyjeżdżając z drogi podporządkowanej upewniła się w należyty sposób, że może bezpiecznie skręcić w lewo. Wyjaśnienia oskarżonej w tym zakresie nie wytrzymują konfrontacji zarówno ze sporządzoną w sprawie opinią biegłego sądowego z zakresu ruchu drogowego i mechaniki pojazdów, jak i z wiarygodnymi zeznaniami pokrzywdzonego J. S.. Jak wynika z przedmiotowej opinii – wyniki oględzin miejsca wypadku wykazały w sposób nie budzący wątpliwości, iż przy właściwym upewnieniu się, oskarżona S. I. kierując samochodem marki P. (...) miała możliwość zauważenia nadjeżdżającego od strony miejscowości T. motocyklistę z odległości nie mniejszej niż 140 metrów. Biegły wskazał, iż czas manewru wysunięcia się kierującej samochodem z drogi podporządkowanej na drogę z pierwszeństwem przejazdu, tj. do miejsca zderzenia z motocyklem, mógł zająć oskarżonej nie więcej niż ok. 1,5 s. Gdyby zatem przyjąć, iż motocyklista znajdował się w miejscu niewidocznym dla oskarżonej, tj. w odległości 140 metrów, w momencie kiedy wykonywała ona manewr skrętu w lewo, to aby doszło do zdarzenia z samochodem prowadzonym przez oskarżoną - musiałby poruszać się on z prędkością około 336 km/h. Tymczasem nawet z katalogu danych technicznych wymienionego pojazdu wynika, iż motocykl marki H. (...), jakim poruszał się pokrzywdzony nie posiada możliwości trakcyjnych, aby mógł osiągnąć wymienioną prędkość. Powyższe wykluczają także ujawnione na jezdni ślady oraz pozycja powypadkowa obydwu pojazdów. Sąd nie dał również wiary wyjaśnieniom oskarżonej, iż motocyklista, tj. J. S. poruszał się z prędkością około 90-100 km/h. Przeczą temu : przeprowadzona analiza czasowo-

przestrzenna, uzyskane wyniki symulacji ruchu oraz powypadkowa pozycja obu pojazdów. Jako niewiarygodne ocenił również sąd twierdzenia S. I., iż kierujący motocyklem mógł przejechać prawym pasem ruchu i uniknąć zderzenia. Potwierdzającą tą tezę argumentacja oskarżonej, iż po wypadku prawym pasem przejeżdżały „nawet samochody ciężarowe” była chybiona. Z opinii biegłego wynika, iż J. S. nie miał żadnej możliwości, aby uniknąć zderzenia, bowiem znalazł się on w zaskakującej sytuacji drogowej. Zgodnie z treścią opinii biegłego, która sąd podzielił – w momencie zderzenia samochód oskarżonej blokował motocykliście całą szerokość pasa ruchu. Tuż przed zderzeniem prędkość samochodu oskarżonej wynosiła około 12 km/h, natomiast prędkość ruchu motocykla około 54 km/h. Biegły wskazał, iż wyniki przeprowadzonych analiz dowodzą, że należy wykluczyć, aby w zaistniałych okolicznościach J. S. kierując motocyklem miał możliwość zatrzymania pojazdu przed torem ruchu samochodu oskarżonej. Znamienne w tym kontekście są zeznania siostry oskarżonej, która w postępowaniu przygotowawczym zeznała, iż „zauważyłam motocyklistę dopiero w momencie, jak pojazd którym poruszaliśmy się zajęchał mu drogę” (k. 17/1 in fine). Niezależnie od powyższego stwierdzić należy, iż oskarżona w swoich wyjaśnieniach okazała się niekonsekwentna albowiem w postępowaniu przygotowawczym podawała, iż w ogóle nie zauważyła motocyklisty, natomiast przed sądem wyjaśniała, że po raz pierwszy zauważyła motocyklistę, gdy znajdował się on w odległości około 50 m od jej pojazdu. Powyższe pozwala w ocenie sądu na przyjęcie, iż przedstawiona przez oskarżoną w postępowaniu sądowym wersja wydarzeń, została ustalona wyłącznie na potrzeby toczącego się postępowania.

Zeznaniom pokrzywdzonego J. S. sąd dał wiarę w całości. Jak już podnoszono wyżej – zeznania wymienionego świadka logicznie uzupełniały się z opinią biegłego ds. ruchu drogowego i mechaniki pojazdów. Wymieniony w sposób rzeczowy i konsekwentny opisał przebieg zdarzenia, w tym, że poruszał się z prędkością nie przekraczającą 60 km/h, a będąc w odległości około 20 metrów od skrzyżowania, zauważył, że samochód oskarżonej wjeżdża z drogi podporządkowanej wprost pod prowadzony przez niego motocykl.

Świadek M. B. nie był bezpośrednim świadkiem zdarzenia. Opisał on usytuowanie pojazdów po zdarzeniu oraz powstałe w wyniku zdarzenia uszkodzenia pojazdów, a także ustalony na miejscu przebieg zdarzenia, który w pełni korespondował z dowodami zgromadzonymi w sprawie, w szczególności z opinią biegłego oraz zeznaniami J. S.. Świadek nie pamiętał dokładnie relacji poszczególnych uczestników kolizji. Potwierdził natomiast, iż w dniu zdarzenia na drodze panowały dobre warunki atmosferyczne.

Zeznaniom świadka K. I. sąd dał wiarę częściowo. Zeznania świadka w zakresie potwierdzającym linię obrony oskarżonej, były nie tylko sprzeczne z opinią biegłego ds. ruchu samochodowego i mechaniki pojazdów oraz wiarygodnymi zeznaniami J. S., ale i co wykazano wyżej okazały się niekonsekwentne – podobnie zresztą jak wyjaśnienia oskarżonej S. I.. W postępowaniu przygotowawczym świadek zeznała, że zauważyła motocyklistę dopiero w momencie, kiedy pojazd, którym poruszała się wraz z oskarżoną zajęchał mu drogę. Z kolei na rozprawie świadek zeznała, że zauważyła motocyklistę, kiedy samochód kierowany przez jej siostrę znajdował się już na prawym pasie ruchu. Zdaniem sądu zeznania K. I. (siostry oskarżonej), nakierunkowane były na obronę przez oskarżoną linię obrony, zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności karnej za zaistniałe zdarzenie.

Sąd w całości podzielił opinii biegłego sądowego z zakresu ruchu drogowego i mechaniki pojazdów. Opinia ta była kompletna, jasna i nie zawierała żadnych sprzeczności. Biegły w czytelny sposób przedstawił metody, sposób i przebieg wnioskowania, który poparł sporządzoną w sprawie analizą czasowo-przestrzenną. Sformułowane przez biegłego odpowiedzi na pytania, stanowiące wnioski opinii były przy tym pełne i jednoznaczne, a zarazem uzupełniały się logicznie z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym.

Ustalając stan faktyczny sąd oparł się również na opinii biegłego lekarza, którą w całości podzielił, a także na dowodach w postaci: protokołów z przebiegu badań stanu trzeźwości, protokołu oględzin miejsca wypadku drogowego, protokołów oględzin pojazdów, materiałach poglądowych oraz szkicu miejsca zdarzenia. Wskazane dokumenty nie były kwestionowane w toku postępowania i żadna ze stron nie podważała ich wiarygodności.

Sąd zważył co następuje:

S. I. w dniu 10 kwietnia 2017 roku w miejscowości T. rejonu (...) naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki P. (...) o numerze rejestracyjnym (...), na skrzyżowaniu nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu poruszającemu się motocyklowi marki H. o numerze rejestracyjnym (...) kierowanemu przez J. S., w następstwie czego nieумыślnie spowodowała wypadek, w którym pokrzywdzony J. S. odniósł obrażenia ciała w postaci złamania nasady i przynasady dalszej kości promieniowej prawej z przemieszczeniem i złamania przynasady dalszej kości łokciowej prawej, które to obrażenia naruszyły czynności jego ciała na okres dłuższy niż siedem dni określony w art. 157 § 1 k.k. Działaniem swym oskarżona wyczerpała znamiona przestępstwa z art. 177 § 1 k.k.

Przestępstwa z art. 177 § 1 kk dopuszcza się ten, kto naruszając, chociażby nieумыślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, powoduje nieумыślnie wypadek, w którym inna osoba odniosła obrażenia ciała określone w art. 157 § 1 kk. Sposób zachowania się osób uczestniczących w ruchu lądowym określony jest w szczególności w przepisach ustawy z 20 czerwca 1997 roku „Prawo o ruchu drogowym”. W niniejszej sprawie zaszyły uzasadnione podstawy do przypisania oskarżonej S. I. nieумыślnego spowodowania wypadku komunikacyjnego w ruchu lądowym, kwalifikowanego treścią art. 177 § 1 k.k. Okoliczności popełnienia przez oskarżoną zarzucanego czynu nie budziły żadnych wątpliwości. Oskarżona wyjeżdżając z drogi podporządkowanej na skrzyżowanie z drogą z pierwszeństwem przejazdu, nie upewniła się w sposób dostateczny, co do możliwości bezpiecznego wjazdu na to skrzyżowanie. Oskarżona zgodnie z przepisami ustawy Prawo o ruchu drogowym zobowiązana była do zachowania szczególnej ostrożności, a także do ustąpienia pierwszeństwa przejazdu nadjeżdżającemu motocykliście, czego nie uczyniła. Oskarżona dopuściła się zatem naruszenia zasad bezpieczeństwa, w wyniku czego doszło do wypadku drogowego, w którym pokrzywdzony J. S. doznał wymienionych powyżej obrażeń ciała.

Ustalając stopień społecznej szkodliwości czynu, sąd miał na uwadze naruszone dobra w postaci bezpieczeństwa w ruchu drogowym, rodzaj i rozmiar wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu oraz rodzaj naruszonych reguł ostrożności, a także stopień ich naruszenia. S. I. naruszyła jedną z podstawowych reguł zasad bezpieczeństwa ruchu drogowego, tj. zasadę udzielenia pierwszeństwa przejazdu.

Mając powyższe na uwadze, sąd na mocy art. 177 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 37 a k.k. wymierzył oskarżonej karę 3 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 24 godzin w stosunku miesięcznym. Zdaniem sądu kara ta będzie wystarczająca dla osiągnięcia wobec oskarżonej pożądanych celów prewencyjnych i wychowawczych. Wymierzając oskarżonej karę, sąd miał przy tym na uwadze dotychczasową niekaralność wymienionej, jak również okoliczność, iż naruszenie przez wymienioną zasady bezpieczeństwa ruchu drogowego było nieумыślnie.

W punkcie II wyroku sąd na mocy art. 46 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonej nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego J. S. w wysokości 1 000 złotych, mając na uwadze charakter i rodzaj doznanych przez niego obrażeń.

W punkcie III wyroku, na zasadnie art. 627 k.p.k. zasądzono od oskarżonej na rzecz oskarżyciela posiłkowego J. S. kwotę 864 zł, tytułem poniesionych kosztów pomocy prawnej.

W ostatnim punkcie wyroku na zasadnie art. 627 i art. 624 § 1 k.p.k. zasądzono od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa tytułem wydatków kwotę 1 406,86 zł, zwalniając ją od ponoszenia opłaty. Sąd uznał, iż mimo, że oskarżona pozostaje obecnie bez pracy, to jednak jest młodą, zdrową osobą, która może podjąć się jakiegokolwiek pracy, w tym dorywczej aby uiścić poniesione w sprawie wydatki opłacone przez Skarb Państwa.

SSR Paweł Kulig